

sur-Canche, 1119 *Magnicurt* < *Maginiaca curtis*; Manchicourt, 1215 *Maucicort* < *Mālit-siaca curtis*; Monchecourt, 1129 *Malcicort*, zelfde etymologie; Ranchicourt. Daarenboven ± 868 *Audilegiae corte* en 856 *Hambiaca villa*, beide onbekend in Ponthieu, en 649 en 663 *Laudardiaca villa*, onbekend. Hetzelfde type treedt ook op in Laonnois en Rémois: Audignicourt; Évergnicourt, 1071 *Ebrenii curtem* < *Eburiniaca curtis*; Juvincourt, 868 *Giviniei curte* < *Gibiniaca curtis*; Ranicourt, 1082 *Ranlii curtim* < *Randiliaca curtis*; dit zijn denkelijk slechts voorposten van een groter gebied, dat helaas buiten het bereik van het woordenboek ligt. Behalve de opgesomde gevallen, zijn er vermoedelijk heel wat meer, daar niet alle consonanten vatbaar zijn voor palatalisatie, zodat dan niet kan achterhaald worden of de uitgang -i of -iaca was.

Daar de gebieden met namen op -(in)iacas en die met namen op -(in)iaca villa resp. curtis elkander in de ruimte aanvullen, ligt het voor de hand dat er oorspronkelijk slechts één uniform gebied was, namelijk met namen op -(in)iacas. In een zuidelijk gebied, dat misschien Ile-de-France en Champagne is, alsmede in Artois, is hieruit een nieuw type op -(in)iaca curtis resp. villa ontstaan, dat niet alleen aanleiding gaf tot de vorming van geheel nieuwe toponiemen, doch tevens de vooraf bestaande namen op -(in)iacas omvormde tot namen op -(in)iaca curtis resp. villa. Daar de oostgrens van de nieuwe namenmode in Artois sprekend gelijkt op de oostgrens van het bisdom Atrecht, en dit alleen tijdens de 6^e eeuw een zelfstandig leven geleid heeft, dient de nieuwe formatie gesitueerd te worden in de 6^e eeuw.

Het type Germaanse persoonsnaam + -(in)iaca + Romaans substantief is weliswaar in Wallonië niet helemaal onbekend, maar toch uiterst schaars vertegenwoordigd (bv. Bernister, Bovenistier, Mornimont).

In Artois en het zuidelijk gebied dient -(in)iacas dus toegewezen aan de 5^e eeuw. Daar de bisdommen Doornik, Kamerijk en Luik niet deelnemen aan de 6^e-eeuwse innovatie -(in)iaca curtis resp. villa, mag hier de productiviteit van -(in)iacas gesteld worden in de 5^e en 6^e eeuw.

Zeer waarschijnlijk is er in Pas-de-Calais parallelie tussen de ontwikkeling van -(in)iacas naar -(in)iaca curtis resp. villa en van -ingas naar -inga haim. Gedeeltelijke vertalingen als 649 *Tatinga villa* (= Tatinghem) en 723 *Leodredingas mansiones* (= Ledringem) kunnen immers wijzen op het nog vlottende, onstandvastige karakter ook van de Germaanse nederzettingen in dit departement. Met andere woorden: een innovatie uit het Romaanse gedeelte van het departement (waarbij Artois zelf denkelijk een filiale is van Ile-de-France of Champagne) kan een gelijklopende innovatie in het Germaanse gedeelte verwekt of althans sterk in de hand gewerkt hebben. Van hieruit kan de nieuwe namenmode doorgedrongen zijn naar andere Germaanse gewesten: Engeland enerzijds, West- en Oostvlaanderen, Brabant en verder oostwaarts anderzijds.

Zijn bovenstaande beschouwingen juist, dan is -inga haim een nieuwe namenmode die ontstaat in de 6^e eeuw en in bepaalde gewesten zo krachtig werkte dat ze ook de 5^e-eeuwse namen op -ingas omvormde tot -inga haim. Deze mode moet enkele eeuwen productief geweest zijn, daar de laatste zwakke sporen dagtekenen uit de tijd van de eerste nederzettingen in de Westvlaamse polders: 9^e-10^e eeuw (bv. Vlissegem).

Wat het type Germaanse persoonsnaam (in de Romaanse genitief sing.) + curtis resp. villa of villare betreft, valt geen onderscheid te constateren tussen Artois en Cam-